

Magni Arge: »Dysturin í fjør millum KÍ og MB í Klaksvík var nakað heilt fyrri seg. Eg gav í hálvleikinum Jógvan bróðurin bød um, at hann helst mátti vera oftari inni, tí her var dysturin avgjördur. Støðan var jú 4-0 til MB. Men so komu klaksvíkingar í gongd, og mál fyrri máli otaðu teir seg inn á mið... ar, so endin var, at KÍ vann 5-3. Tað, sum eisini var stuttligt, var at nógv fólk rýmdi í hálvleikinum, men sum seinni hálvleikur leið, mundu tey fáa brell av tí, tey hoyrdu í útvarpinum, tí tá avtornaði var aftur fult av spentum klaksvíkingum kring vøllin.«

Hendan fyrsta dystin varpaði Magni ikki út alla tíðina, tí samstundis vóru eisini aðrir dystir kring landið á skránni, so hann fekk hvílt seg inn ímillum.

»Men at varpa ein heilan dyst, er ikki bara sum at siga tað, og tá er ein rættlig móður aftaná. At tosa – stórt sæð uttan íhald – í 90 minuttir kann vera sera mðsamt.«

9-0 var ikki stuttligt

Magni greiðir frá, at tað tó langt frá altíð er so stuttligt at varpa út:

»Miðskeiðis í 80'unum var landsliðið og spældi dyst í Kópavági móti íslendingum, og tá gekk ikki so væl. Okkara menn taptu 9-0,« sigur hann. »Tá var einki serliga stuttligt at skula siga frá, meðan málini bara skolaðu inn. Eg minnst, hvussu tann íslendski ljóðmaðurin hugdi uppá meg við djúpari samkenslu og følandi eygum, meðan regnið oysti niður, og tað næstan ikki bar til at standa. Aftaná tann dystin skrivaði íslenska pressan, at verjan sprakk og alt lak inn.«

Men nú er eitt sindur øðrvísi, og Magni kann ikki lata vera við at nevna minniliga dystin í Landskrona móti Eysturriki, tá Føroyar vunnu 1-0.

»Tað var heilt fantastiskt, og tað sama í ítróttarparkini í Keyptmannahavn ein mánað aftaná, har tað

var ein ótrúligur stemningur við øllum hasum fólkinum (38.500 áskoðarar, blóm), sum har var komið at hyggja at.«

Bangin fyrri sorli

Jógvan kann sum vituligt er venda sær uppaftur longur aftur í tíðina við sínum 26 árum sum útvarpari, og hevur hann eisini hug at nevna ein dyst í Íslandi, sum tó fekk annað úrslit enn 9-0 til íslendingar.

»Tað var í 1967, at landsliðið fyrstu ferð skuldi mæta íslendingum eftir tað stóra 10-0 tapið í 1962, og satt at siga, so var eg eitt sindur bangin fyrri einum sorli aftur hesaferð,« sigur Jógvan. »Men tað skuldi vísa seg, at føroyingarnir kempaðu væl og enn tá komu á odda í dystinum, tá John Sigurð úr KÍ skjeyt mál til 1-0. Og hóast íslendingar fingtu tvey mál og vunnu 2-1, so var hetta eitt ógíluga gott úrslit tá, og er tað enn.«

Jógvan vil eisini fegin greiða frá tiltiknu hondbóltsferðini í 1976, tá hondbóltslandsliðið niðri í Portugal fekk fleiri ótrúliga góð úrslit. Hann sigur, at hýrurin í Føroyum eftir teir dystirnar minti nógv um tað, sum var eftir eitt nú Landskrona-dystin móti Eysturriki.

»Ta ferðina vóru tað spælarnar sum Kári Mortensen, Hanus Joensen,

Finnur Helmsdal, Eyðfinn Egholm, Kristin Johansen og eg haldi eisini Sverri Jacobsen, ið mannaðu liðið,« sigur Jógvan. »Teir vunnu fleiri dystir, og tað, sum varð tapt, var við einum máli og soleiðis móti fleiri av teimum tjóðunum, sum tá vórðu roknaðar fyrri nakað veruliga stórt í altjóða hondbólti.«

Fýra mans frá útvarpinum við í München

Tá olympisku leikirnir vóru í München í 1972 var útvarpið við. Ikki færri enn fýra mans fóru avstað – tveir teknikarar og so Niels Juel og Jógvan.

»Einki sjónvarp var at síggja í Føroyum tá, so tí var hetta einasti møguleiki hjá føroyingum at fylgja við í, hvat fyrifórst har. Vit lögdu serliga dent á at dekk alt tað, sum hevði við Norðurlond at gera, men tað kom eisini meira enn so fyrri, at vit varpaðu út frá øðrum, millum annað hondbóltsfinalan millum Jugoslavia og Rumenia var á skránni. Hetta vóru tey bestu liðini í heiminum tá,« minnst Jógvan.

»Vit vóru serliga til staðar, tá talan var um svimjing, fótball og hondbólt, men eisini ítróttargreinar sum flogbóltur og boksing vóru við í tí, vit sendu heim til Føroya. Tilsamans høvdu vit 60 beinlei-

ðis senditímar í teir fjúrtan dagarnar.«

»Og so var tað ikki minst keðiliga hendingin, tá ísraelska bygðin varð álopin av terroristum, sum gjørdi, at vit har vóru mitt í eldinum heilt bókstaviliga,« sigur Jógvan.

Ferðin í Norðurirlandi tann besta higartil

Hóast Arge-brøðurnir uttan hósták kunnu leita aftur til ymsar hendingar, ið fólk eisini minnst aftur og kenna frá útvarpinum, hevur ikki minst hetta síðsta árið sett seg fast.

»EM-kappingini hevur givið okkum nógv góðar upplivingar, og úrslitini hava eisini sum heild verið heilt ótrúliga góð,« sigur Magni. »Serliga haldi eg ferðin til Norðurirlands, sum varð krýnd við tí frálíka 1-1 javnleikinum í Belfast, var góð.«

Úr Belfast sendu Arge-brøðurnir alla somlu tíðina frá landsliðshópinum, umframt at teir eisini fingust við aktuella politisku støðuna har niðri. Millum annað høvdu teir okkurt úr norðuríriska tinginum, sum ætlanin er at endurreisa.

»Eg haldi, at tað var so spennandi at vitja eitt av okkara nærmastu grannalondum, sum tó var heilt øðrvísi, enn tað eitt nú er her heima hjá okkum,« sigur Magni.

»Føroyar hava skor...xyzcmf...rað«

Tað, sum flestu lurtarar óivað minnst aftur á frá dystinum og ferðini hjá Arge-brøðrunum í Norðurirlandi, var útvarpinum í sambandi við føroyska málið, sum Kári Reynheim gjørdi í seinna hálvleiki.

Jógvan Arge hevði orðið, tá málið kom, men hann kom bert hálvur gjøgnum setningin, áðrenn Magni mátti yvirtaka, so lurtararnir kundu hoyra, hvat veruliga fyrifórst.

Men hvat var tað so, sum hendi, tá Jógvan misti málið og ljóðaði, sum hann var um at kvalast?

»Eg veit ikki sjálvur veruliga, hvat tað var, sum hndi, men eg haldi, at eg fyrst má greiða frá forsøguni, sum byrjaði við, at eg í eitt hált ár hevði sjúkurl í hálsinum. Tað vóru onkrar knýtingar í sjálvari røddini, sum ikki vildu fara burtur. Og undan dystinum var hjá hálsalæknanum, men hann segði seg ikki síggja nakað, hvat orsøkin so kundi vera til hetta,« sigur Jógvan.

»Tá so hatta málið kom, fekk eg púra propp, og alt knýttist saman, so eg ikki fekk orðið upp í teirri lötuni, men so var yvirstaðið, og eg kundi halda fram. Síðani havi eg verið spill-

frískur í hálsinum, so hatta málið hjá Kára var tann reini leikidómur fyrri mín háls,« er niðurstøðan hjá Jógvan, sum saman við brøðrunum aftur hetta komandi vikuskiftið skal varpa út toppdystirnar í 1. deild.

Gera veruleikan meira spennandi

Talan er sjálvsagt um endaspurtin millum KÍ og B36 um FM-gullið.

At annar teirra verður í Havn og hin í Gøtu liggur púra fast. Men hvør av teimum verður hvar, skulu vit ikki avdúka her. Tann spenningin skal lesarin eisini eiga í dag og hálvan morgindagin.

Í byrjanina av hesi grein varð nevnt, at onkur vil vera við, at Arge-brøðurnir viðhvørt eru so óførir við mikrofonini, at teir enn tá gera eitt nú dystirnar nógv meira spennandi, enn veruleikin er.

Um so er, ber óivað væl til at togast aftur og fram um, men í hvussu er man fáur ivast í, at teir hvørja ferð »spæla ein góðan dyst«, og skuldi tað, ið fer fram inni á vøllinum ikki svara til tað, ein væntar sær, er eingin grund at vera bangin fyrri at Arge-brøðurnir í búrinum ikki geva seg fult út, tá á stendur...

Jógvan Arge: »Nógvir av dystunum í 1. deild í ár hava verið sera góðir, men eg haldi 8-2 dysturin millum HB og B36 ber prís. Ein so stórur HB-sigur kom óvæntaður, so tað forslerði, og eg má siga, at tað var sera stuttligt at síggja, sjálvt um eg væl skilji, at tað ikki mundi vera so stuttligt hjá teimum B36-víðhaldsfólkunum, sum vóru í Gundadali og hugdu.«